

Tilskyndelse til at skaffe Danmark — hvad den ved Traktaten har skaffet os — samme Rettigheder i Spanien som den „mest begunstigede Nation“, selv om det skulde ske ved „at binde sig til bestemte Toldsafter,“ saa er det visstelig ikke dens Skyld, thi de anførte Udtalelser kunne ikke vel forståas paa anden Maade. Mindretallet skjønner heller ikke, at Flertallet med nogenformhøist Føie kan paastaa, at det ved disse Udtalelser „har stillet sig yderst forbeholdent med Hensyn til Spørgsmaalet om at forandre vor Toldtarif af Hensyn til Spanien.“ Men det maa derhos fastholde, at det, saaledes som Sagerne laa for og med svævende Underhandlinger paa det noksom bekjendte Grundlag, paa ingen Maade kunde være tilstrækkeligt eller endog tilladeligt at udtale sig „yderst forbeholdent“, saafremt det havde været Meningen, at Regjeringen ikke burde indlade sig paa at binde vor Toldtarif eller i hvert Fald ikke paa at nedsætte Tolden paa Vin og Frugter. Thi da det var tilstrækkelig bekjendt, at det netop var herom, at Forhandlingen dreiede sig, havde det i saa Fald været Flertallets Pligt ved enhver Leilighed bestemt at fraraade Regjeringen at fortsætte Underhandlinger, der, saafremt de skulde føre til et Resultat, kun kunde ende hermed, og i Tide tilkjendegive den, at hertil kunde den ikke vente Folkethingets Samtykke.

Saaledes som Sagen nu ligger for, da Regjeringen, stadig tilskyndet dertil af Folkethingets Flertal, alt har affluttet en Traktat med den spanske Regjering, og denne derefter er forelagt Folkethinget til Godkjendelse, vilde det efter Mindretallets Opfattelse være vort Land til ubodelig Skade, om en saadan udeblev. Thi i saa Fald vilde ikke blot de foran paapegede sikkre Tab ved Ophøret af vort Handelskambem med Spanien indtræde, og ikke blot de af Finantsudvalgets Ordførere saa stærkt fremhævede Misligheder ved, at Danmark kom „i en mindre gunstig Stilling overfor andre europæiske Markeder“, blive Følgen, men Danmark vilde komme i den høist betænkkelige Stilling, i det internationale Samkvem at blive betragtet som et Land, med hvilket man maa have Betænkelse ved at indlade sig paa Forhandlinger om traktatmæssige Overenskomster. Et stort og mægtigt Land kan maasse uden synnerlig Fare afvise en alt mellem Regjeringerne affluttet Traktat, men for et lille og svagt Land er et saadant Skridt en meget alvorlig Sag. Selv om derfor den foreliggende Traktat maatte siges at være lidet gunstig for Danmark, vilde vi under de for Haanden værende Omstændigheder tage i Betænkning at tilraade Folkethinget at paatage sig det betydelige Ansvar, som Undladelse af at give det forventede Samtykke til Traktaten vil medføre. Men da nu tilmed Traktaten af den danske Handelsstand betragtes som et meget betydningsfuldt Gode, og da Danmark efter vor — som ogsaa efter Flertallets — Opfattelse vilde komme i en lidet heldig Stilling, om Traktaten selv uden vor Skyld ikke kom i Stand, maa vi bestemt tilraade Folkethinget ubetinget og uden noget som helst Forbehold at vedtage Traktaten.

Maar Flertallet „maa holde paa, at Forandringer i Toldblovgivningen ikke kunne ske uden ved Lov“ og derfor mener, at der jævnfides med det foreliggende Forslag til Beslutning bør vedtages en Lov, som midlertidig nedsætter de paagjældende Toldsafter, kan Mindretallet ikke egentlig anse dette for nødvendigt, idet der alt oftere er vedtaget en Beslutning om traktatmæssige Forhold uden at ledsages af en særlig Lov, uagtet der maatte synes at have været samme Anledning dertil som nu. Man skal i saa Henseende minde ikke blot om Rigsdagens Samtykke til Fredstraktaten af 30te Oktober 1864, men ogsaa om det ved Rigsdagsbeslutning af 1881 (vedtagen henholdsvis 30te April og 7de Mai) givne Samtykke til en Tilleggsartikel til Møntkonventionen, der ikke ledsagedes af nogen Lov, uagtet der ved samme skete Forandring i Møntloven af 1873, idet en ikke i denne Lov anerkjendt Mønt (5-Kronestykker i Guld) erklæredes for „lovligt Betalingsmiddel efter